

EMMA АНДІЄВСЬКА **EMMA** **ANDIJEWSKA**

EMMA АНДІЄВСЬКА

UKRAINISCHE FREIE UNIVERSITÄT **KATALOG** EINER AUSSTELLUNG

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ **КАТАЛОГ** ВИСТАВКИ

EMMA **ANDIJEWSKA**

ЛЮДИНА, ЯКА ВИБРАЛА СЕБЕ

«Людина завжди сама вибирає себе, хоч їй часом і здається, ніби це роблять за неї «обставини». А що людина вибрала, тим вона й стає. Ступінь самореалізації залежить від того, скільки людина вкладає зусиль і волі в те, що вона хоче здійснити. Бо хто повністю вкладає себе в щось, не розмірковуючи, чи це оплатиться, чи ні, на того боці й Провидіння. Провидіння не любить ледачих...».

Емма АНДІЄВСЬКА

Оригінально-яскрава, фантасмагорично-креативна, вигадливо-екстравагантна... Емма Андієвська, чий літературний та мистецький таланти, помножені на її енергійну оптимістичну вдачу, нагадують карпатську гірську річку: спонтанну, темпераментну, цілеспрямовану, нестримну, життєлюбну...

Щоби осягнути формат і масштаб цієї особистості, замало тільки оглянути її виставку чи тільки прочитати її книжку. Варто хоча би раз спробувати «гіпнозу» творчих зустрічей Емми Андієвської, якими вона так щедро, не зважаючи на логіку віку, «засіває» український Всесвіт. Для тих, хто раптом ще не мав такої нагоди, досить буде перечитати «цитатник» її життєвих та творчих кредо: «Все моє життя – це ходіння крізь стіни», «Немає на світі зброї, яка здолала б убити добрий жарт і щирий сміх», «Загального не буває без особистого. Бо тільки крізь особисте воно й досягає серця», «Людина вільна, щойно вона цього по-справжньому забажає. І тоді гори зрушить», «...Хто сьорбнув блискавки, той не вдоволившись драглями...», «Коли примушую себе писати про огидне, воно раптом саме трансформується у добре. У мені так багато запрограмовано світла. Як в українців загалом...», «Я свою Україну ношу, як слимак свою хатку, в ній живу – інакше б я пішла в інші культури...».

За власним висловом мисткині, мета її життя «... якомога повніше відтворити ту дійсність, яка навколо... Її всі бачать, тільки чомусь не помічають...». «Я просто мушу малювати, – не приховує Андієвська – в мене ось там, у підшлунку, зберігаються всі картини, які тільки треба «витягти» пензликом...» Відповідно до постулатів О. Архипенка щодо того, що «твір починається там, де закінчується природа, яку можна бачити», Андієвська винайшла у малярстві свій напіваабстрактно-декоративно-орнаментальний символічний код, колажуючи і перегруповуючи сполучення реальних та абстрактних елементів згідно з власною концепцією гармонії та бажанням проявити додаткові виміри сприйняття багатовимірності світу. Тож малярство Емми Андієвської – це таке собі «Яйце-Райце» з української казки: на цікавих «вихлюпується» авторський символічно-метафорично-

складнопідрядний світ – мікс національної візантійсько-бароково-модерної та фольклорної традицій, світової спадщини формальних експериментів мистецтва модернізму і наївного малярства з його стихійним пошуком «мистецтва чистого серця».

Свій мільйон вражень від світу мисткиня закодує у екзотично-декоративні, експресивно-емоційні образи, де драматичні ноти щільно переплетені з буфонадою і бурлеском в кращих традиціях українського іронічно-романтичного фольклору. Насамперед Андіївську цікавить архітектоніка людських стосунків, тому більшість її персонажів в кожному окремому сюжеті послідовно попаровано. У фокусі її уваги – колообіг буття так званої «маленької людини» з усіма її великими і малими вчинками, планами, мріями, розчаруваннями, сподіваннями... Незалежно від точки локації на земній кулі, ці сюжети різняться хіба нюансами. «Українськість» авторки тут визначається лише як певна модель світобачення, національне в її трактуванні набуває ознак загальнолюдського. Отже, малярство Андіївської можна розглядати як пропозицію певної універсальної пластичної формули інтернаціонального «міфу-притчі», де за «космополітичним наративом» легко вгадується щоденна «низь» індивідуальних життєвих колізій.

На прикладі творчості Емми Андіївської можемо говорити про «генетичну» силу українського вітального оптимізму. Мисткиня одержима ідеєю донести до якомога ширшої аудиторії свій авторський меседж, що головна цінність життя – у самому житті, у тому, яким ми здатні його зробити на всіх рівнях: побутовому, емоційно-психологічному, суспільно-державному... Вона ГОВОРИТЬ, щоби ми ПОЧУЛИ. Тому в її творів – стільки очей, які уважно стежать за своїм глядачем: «зрозумів?», «відчув?», «сприйняв?», «скористаєш?»...

Історик мистецтва Наталія КОСМОЛІНСЬКА

ЛЮДИНА, ЯКА ВИБРАЛА СЕБЕ

«Людина завжди сама вибирає себе, хоч їй часом і здається, ніби це роблять за неї «обставини». А що людина вибрала, тим вона й стає. Ступінь самореалізації залежить від того, скільки людина вкладає зусиль і волі в те, що вона хоче здійснити. Бо хто повністю вкладає себе в щось, не розмірковуючи, чи це оплатиться, чи ні, на того боці й Провидіння. Провидіння не любить ледачих...».

Емма АНДІЄВСЬКА

Оригінально-яскрава, фантазмагорично-креативна, вигадливо-екстравагантна... Емма Андієвська, чий літературний та мистецький таланти, помножені на її енергійну оптимістичну вдачу, нагадують карпатську гірську річку: спонтанну, темпераментну, цілеспрямовану, нестримну, життєлюбну...

Щоби досягнути формат і масштаб цієї особистості, замало тільки оглянути її виставку чи тільки прочитати її книжку. Варто хоча би раз спробувати «гіпнозу» творчих зустрічей Емми Андієвської, якими вона так щедро, не зважаючи на логіку віку, «засіває» український Всесвіт. Для тих, хто раптом ще не мав такої нагоди, досить буде перечитати «цитатник» її життєвих та творчих кредо: «Все моє життя – це ходіння крізь стіни», «Немає на світі зброї, яка здолала б убити добрий жарт і щирий сміх», «Загального не буває без особистого. Бо тільки крізь особисте воно й досягає серця», «Людина вільна, щойно вона цього по-справжньому забажає. І тоді гори зрушить», «...Хто сьорбнув блискавки, той не вдоволиться драглями...», «Коли примушую себе писати про огидне, воно раптом саме трансформується у добре. У мені так багато запрограмовано світла. Як в українців загалом...», «Я свою Україну ношу, як слимак свою хатку, в ній живу – інакше б я пішла в інші культури...».

За власним висловом мисткині, мета її життя «... якомога повніше відтворити ту дійсність, яка навколо... Її всі бачать, тільки чомусь не помічають...». «Я просто мушу малювати, – не приховує Андієвська – в мене ось там, у підшлунку, зберігаються всі картини, які тільки треба «витягти» пензликом...» Відповідно до постулатів О. Архипенка щодо того, що «твір починається там, де закінчується природа, яку можна бачити», Андієвська винайшла у малярстві свій напіваабстрактно-декоративно-орнаментальний символічний код, колажуючи і перегруповуючи сполучення реальних та абстрактних елементів згідно з власною концепцією гармонії та бажанням проявити додаткові виміри сприйняття багатомірності світу. Тож малярство Емми Андієвської – це таке собі «Яйце-Райце» з української казки: на цікавих «вихлюпується» авторський символічно-метафорично-складнопідрядний світ – мікс національної візантійсько-бароково-модерної та фольклорної традицій, світової спадщини формальних

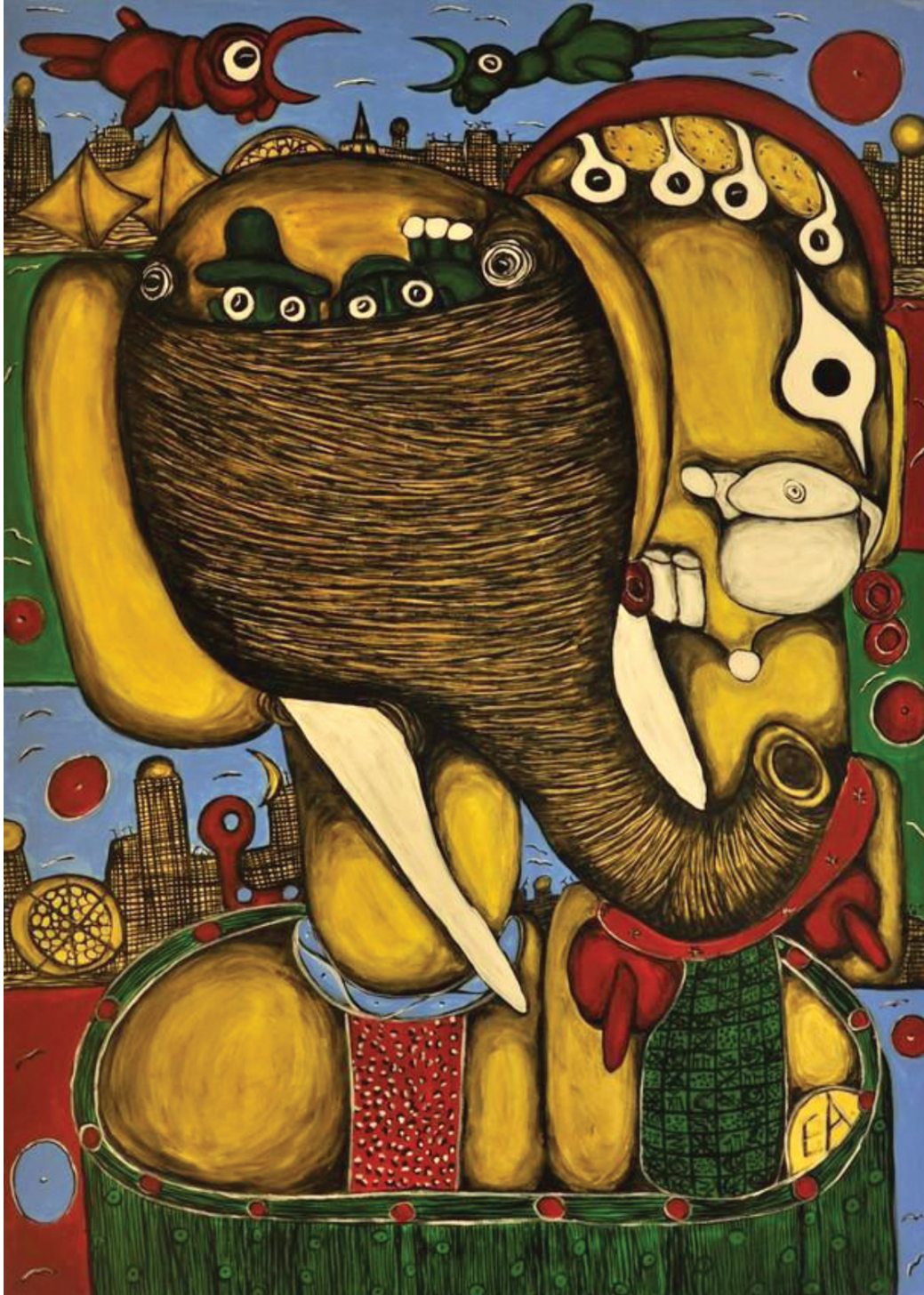
експериментів мистецтва модернізму і наївного малярства з його стихійним пошуком «мистецтва чистого серця».

Свій мільйон вражень від світу мисткиня закодує у екзотично-декоративні, експресивно-емоційні образи, де драматичні ноти щільно переплетені збуфонадою і бурлеском в кращих традиціях українського іронічно-романтичного фольклору. Насамперед Андіївську цікавить архітектоніка людських стосунків, тому більшість її персонажів в кожному окремому сюжеті послідовно попаровано. У фокусі її уваги – колообіг буття так званої «маленької людини» з усіма її великими і малими вчинками, планами, мріями, розчаруваннями, сподіваннями... Незалежно від точки локації на земній кулі, ці сюжети різняться хіба нюансами. «Українськість» авторки тут визначається лише як певна модель світобачення, національне в її трактуванні набуває ознак загальнолюдського. Отже, малярство Андіївської можна розглядати як пропозицію певної універсальної пластичної формули інтернаціонального «міфу-притчі», де за «космополітичним нарративом» легко вгадується щоденна «низь» індивідуальних життєвих колізій.

На прикладі творчості Емми Андіївської можемо говорити про «генетичну» силу українського вітального оптимізму. Мисткиня одержима ідеєю донести до якомога ширшої аудиторії свій авторський меседж, що головна цінність життя – у самому житті, у тому, яким ми здатні його зробити на всіх рівнях: побутовому, емоційно-психологічному, суспільно-державному... Вона ГОВОРИТЬ, щоби ми ПОЧУЛИ. Тому в її творів – стільки очей, які уважно стежать за своїм глядачем: «зрозумів?», «відчув?», «сприйняв?», «скористаєшся?»...

І Свій мільйон вражень від світу мисткиня закодує у екзотично-декоративні, експресивно-емоційні образи, де драматичні ноти щільно переплетені збуфонадою і бурлеском в кращих традиціях українського іронічно-романтичного фольклору. Насамперед Андіївську цікавить архітектоніка людських стосунків, тому більшість її персонажів в кожному окремому сюжеті послідовно попаровано. У фокусі її уваги – колообіг буття так званої «маленької людини» з усіма її великими і малими вчинками, планами, мріями, розчаруваннями, сподіваннями... Незалежно від точки локації на земній кулі, ці сюжети різняться хіба нюансами. «Українськість» авторки тут визначається лише як певна модель світобачення, національне в її трактуванні набуває ознак загальнолюдського. Отже, малярство Андіївської можна розглядати як пропозицію певної універсальної пластичної формули інтернаціонального «міфу-притчі», де за «космополітичним нарративом» легко вгадується щоденна «низь» індивідуальних життєвих колізій.

Історик мистецтва Наталія КОСМОЛІНСЬКА

КВІТИ З ПТАХОМ, 2008, 50x40 см, акрил

BLUMEN MIT DEM VOGEL, 2008, 50x40 cm, acryl

КВІТИ З ПТАХОМ, 2008, 50x40 см, акрил

BLUMEN MIT DEM VOGEL, 2008, 50x40 cm, acryl

МАЛЯРСЬКІ ВИСТАВКИ:

- 1956 – Мюнхен (Німеччина).
- 1989 – Об'єднання мистців-українців в Америці, Нью-Йорк (США).
- 1990 – Союз українок Америки, Пальма (США);
Галерія «Мир», Мюнхен (Німеччина);
Український вільний університет, Мюнхен (Німеччина).
- 1990/91 – «Кунстверк», Мюнхен (Німеччина);
Канадсько-українська мистецька фундація, Торонто (Канада).
- 1992 – Державний музей книги й друкарства України, Київ (Україна);
Музей етнографії та художнього промислу Інституту народознавства НАН України, Львів (Україна);
Державний музей українського образотворчого мистецтва, Київ (Україна);
Пасажна галерія, Львів (Україна);
Бібліотека ім. Симона Петлюри, Париж (Франція);
УАКД (Український австралійський допомогивий комітет) Сідней (Австралія);
Троад-штадль, Пенцберг (Німеччина);
Брюндельгоф, Вартенберг (Німеччина);
Монастир св. Гавриїла, Мюнхен (Німеччина);
Шарлотта Цандер: Кельнська меса (Німеччина).
- 1993 – Спілка письменників України, Київ (Україна);
Державний музей літератури України, Київ (Україна);
Наукове Товариство ім. Шевченка, Сарсель (Франція);
Центр вишколу санмікросистем, Мюнхен (Німеччина);
Ощадкаса Вартенберга, Вартенберг (Німеччина);
Кунстцентрум Мозах (Мистецький центр Мозаху), Мюнхен (Німеччина);
Міністерство культури України, «Український Дім», Київ (Україна);
Об'єднання мистців-українців в Америці, Нью-Йорк (США).
- 1994 – Український інститут модерного мистецтва, Чикаго (США);
Фольксгохшуле (Вища народна школа), Мюнхен (Німеччина);
Ратгауз Туцінг (Туцінгська ратуша), Туцінг (Німеччина);
Веркштатгалері (Робітня-галерія) Репке, Мюнхен (Німеччина);
«Мистецтво з України», Нова Ратуша міста Гемау, Гемау біля Регенсбургу (Німеччина);
Санаторій Оберстдорфу, Оберстдорф (Німеччина);
«Базар антикваріату й мистецтв» у Лойзахзалле, Вольфратсгаузен (Німеччина);
«Мистецтво й антикваріат в Бадрії», Вассербург на Інні (Німеччина);
«Антикварний і мистецький форум», замок Вайсенгауз, Остзее, Вангельс (Німеччина);
«Український засів», Нова харківська опера, Харків (Україна);
Федеральний університет Ріо-де-Жанейро (Бразилія);
Лікарська практика д-ра Мікорей-Лехнера й д-ра Реріґа, Мюнхен (Німеччина);
«Вікта», «Смерека», Київ (Україна).
- 1994/95 – Києво-Могилянська академія, Київ (Україна).
«Базар антикваріату й мистецтв» у Лойзахзалле, Вольфратсгаузен (Німеччина);
«Мистецтво й антикваріат в Бадрії», Вассербург на Інні (Німеччина);
«Антикварний і мистецький форум», замок Вайсенгауз, Остзее, Вангельс (Німеччина);

МАЛЯРСЬКІ ВИСТАВКИ:

- 1956 – Мюнхен (Німеччина).
- 1989 – Об'єднання мистців-українців в Америці, Нью-Йорк (США).
- 1990 – Союз українок Америки, Пальма (США);
Галерія «Мир», Мюнхен (Німеччина);
Український вільний університет, Мюнхен (Німеччина).
- 1990/91 – «Кунстверк», Мюнхен (Німеччина);
Канадсько-українська мистецька фундація, Торонто (Канада).
- 1992 – Державний музей книги й друкарства України, Київ (Україна);
Музей етнографії та художнього промислу Інституту народознавства НАН України, Львів (Україна);
Державний музей українського образотворчого мистецтва, Київ (Україна);
Пасажна галерія, Львів (Україна);
Бібліотека ім. Симона Петлюри, Париж (Франція);
УАКД (Український австралійський допомогивий комітет) Сідней (Австралія);
Троад-штадль, Пенцберг (Німеччина);
Брюндельгоф, Вартенберг (Німеччина);
Монастир св. Гавриїла, Мюнхен (Німеччина);
Шарлотта Цандер: Кельнська меса (Німеччина).
- 1993 – Спілка письменників України, Київ (Україна);
Державний музей літератури України, Київ (Україна);
Наукове Товариство ім. Шевченка, Сарсель (Франція);
Центр вишколу санмікросистем, Мюнхен (Німеччина);
Ощадкаса Вартенберга, Вартенберг (Німеччина);
Кунстцентр Мозах (Мистецький центр Мозаху), Мюнхен (Німеччина);
Міністерство культури України, «Український Дім», Київ (Україна);
Об'єднання мистців-українців в Америці, Нью-Йорк (США).
- 1994 – Український інститут модерного мистецтва, Чикаго (США);
Фольксгохшуде (Вища народна школа), Мюнхен (Німеччина);
Ратгауз Туцінг (Туцінгська ратуша), Туцінг (Німеччина);
Веркштатгалері (Робітня-галерія) Репке, Мюнхен (Німеччина);
«Мистецтво з України», Нова Ратуша міста Гемау, Гемау біля Регенсбургу (Німеччина);
Санаторій Оберстдорфу, Оберстдорф (Німеччина);
«Базар антикваріату й мистецтв» у Лойзахзалле, Вольфратсгаузен (Німеччина);
«Мистецтво й антикваріат в Бадрії», Вассербург на Інні (Німеччина);
«Антикварний і мистецький форум», замок Вайсенгауз, Остзее, Вангельс (Німеччина);
«Український засів», Нова харківська опера, Харків (Україна);
Федеральний університет Ріо-де-Жанейро (Бразилія);
Лікарська практика д-ра Мікорей-Лехнера й д-ра Реріга, Мюнхен (Німеччина);
«Вікта», «Смерека», Київ (Україна).
- 1994/95 – Києво-Могилянська академія, Київ (Україна).
Фольксгохшуде (Вища народна школа), Мюнхен (Німеччина);
Ратгауз Туцінг (Туцінгська ратуша), Туцінг (Німеччина);
Веркштатгалері (Робітня-галерія) Репке, Мюнхен (Німеччина);
«Мистецтво з України», Нова Ратуша міста Гемау, Гемау біля Регенсбургу (Німеччина);
Санаторій Оберстдорфу, Оберстдорф (Німеччина);
«Базар антикваріату й мистецтв» у Лойзахзалле, Вольфратсгаузен (Німеччина);
«Мистецтво й антикваріат в Бадрії», Вассербург на Інні (Німеччина);
Фольксгохшуде (Вища народна школа), Мюнхен (Німеччина);
Ратгауз Туцінг (Туцінгська ратуша), Туцінг (Німеччина);